

[Løje.]

holdt store Møder i denne Tid, hvor der er faldet stærke Ord, hvor man har talt om Produktionsstrejke og talt om, at man under disse Vilkaar ikke vilde dyrke Sukkerroer. Jeg vil imidlertid udtale Haabet om, at det ikke skulde komme dertil, og jeg vil udtale Haabet om, at man herinde vil søge at tilrettelægge en Ordning ved gensidig Imødekommenhed fra alle Sider, en Ordning, som i nogen Maade kan tilfredsstille Dyrkerne, selv om den maaske ikke vil kunne tilfredsstille de videstgaaende Fordringer, som man fra enkelte Sider har stillet. Jeg vil af mange Grunde anse det for en Ulykke, hvis det skulde blive saaledes, at Sukkerroedyrkerne gaar ud i aaben Kamp; det vil skade deres egne Interesser, for naar man har tilrettelagt sin Bedrift under en ganske bestemt Synsvinkel, er det altid farligt at skulle lægge den om. Det vil skade Beskæftigelsen paa de paagældende Egne i meget følelig Grad, og jeg vil haabe, at man fra alle Sider her i dette høje Ting, selv om man ikke fuldt ud kan anerkende de andres Synspunkter, dog vil forstaa, at det er en meget følelig Ulykke under disse Forhold, som kan gøre det i høj Grad besværligt for de paagældende Egne og for Samfundet i det hele taget. Jeg mener ogsaa, at hvis vi under disse Forhold, hvor vi har saa svært ved at skaffe Valuta til de nødvendige Varer udefra, yderligere skal til at importere betydelige Mængder af Sukker, vil det være en Ulempe, som ogsaa vil blive meget følelig.

Det er jo forstaaeligt, at man blandt Sukkerroedyrkerne ser med megen Bekymring paa hele dette Spørgsmaals Løsning, og det er forstaaeligt, at man ikke helt kan sætte sig ind i, hvorfor det skal være saadan, at alle andre Parter end netop Dyrkerne skal sikres. Arbejderne har faaet deres tarifmæssige Betaling for Arbejdet i Roemarkerne, selv om jeg skal erkende, at de ogsaa har lidt et Tab, idet de Arbejdere, der er beskæftiget paa Fabrikkerne, jo har haft en forholdsvis kort Sæson og derigennem har lidt et Tab, som rimeligvis er føleligt for dem; Fabrikkerne er dækkede, og tilbage bliver der altsaa kun Landmændene, som jo i egentlig Forstand har lidt det største Tab. Naar dertil kommer, at Arbejdsoverenskomsterne i dette Øjeblik er opsagt, at der fra Arbejdernes Side stilles forøgede Krav med Hensyn til Betalingen for Arbejdet i Sukkerroemarkerne, ja, saa er det ikke til at undres over, at man er meget ængstelig for at gaa i Gang med en Dyrkning i den kommende Sommer. Man

kan jo ikke vide noget om, om man kan faa en Gentagelse af Katastrofen sidste Aar. Vi havde to gode Aar efter hinanden, i 1932 havde vi en meget god Avl, man turde ikke gøre sig Haab om, at man skulde faa en lige saa god Avl i 1933, og ikke desto mindre var Avlen i 1933 endnu større end i 1932. Hvad skulde der da være til Hinder for, at man ogsaa i 1935 som i 1934 kunde faa en daarlig Avl? Alle disse Forhold maa Dyrkerne naturligvis opveje mod hinanden, naar der er Tale om at fortsætte denne Dyrkning. Jeg ser vel, at den højtærede Handelsminister har søgt at finde de Lyspunkter, der er i hele denne Sag, idet han ved sin Forelæggelse af Lovforslaget fremsatte en Udtalelse, som jeg med Formandens Tilladelse ganske kort skal citere. Den højtærede Handelsminister siger:

„Jeg kan kun beklage, at Aaret 1934 gav et saa ringe Udbytte for Roedyrkerne. Nogen Trøst ligger der jo i den Omstændighed, at 1933 var et exceptionelt godt Aar, det bedste Aar, Roedyrkerne nogen Sinde har haft her i Landet. Man fik da paa de allerfleste Gaarde og Steder et Udbytte pr. Areal som ingen Sinde tidligere, og der var et saa stort Indhold af Sukker i Roerne, at Tantiømen kunde komme op paa de 30 Øre, som var fastsat som Maksimum, altsaa til 210 Øre pr. Dobbeltcentner, og saaledes at der, efter at Fabrikkerne havde faaet, hvad de skulde have, alligevel var over 4 Mill. Kr. i Behold. Disse godt og vel 4 Mill. Kr., foruden hvad Roedyrkerne i Forvejen har faaet, bliver nu efter Lovforslaget fordelt efter de Regler, der indeholdes i Lovforslaget, og som man i øvrigt maatte blive enig med Roedyrkernes Organisationer om.“

Jeg vil gerne bede om, at man vil lægge Mærke til to Ting i denne Udtalelse. For det første siger den højtærede Handelsminister, at det er en meget væsentlig Fordel for Dyrkerne, at der endnu er 4 Mill. Kr. i Behold. Deri kunde jo ligge nogen Erkendelse af, at Dyrkerne egentlig har Førsteret til disse Penge. Endvidere siger Ministeren, at de skal fordeles efter Lovforslagets Regler, og som man i øvrigt maa blive enig med Roedyrkernes Organisationer om. Disse to Ting synes jeg der er Grund til at bemærke; jeg ser deri et Udtryk for, at den højtærede Minister i sidste Instans naturligvis gerne vil forhandle om dette Forhold og, saaledes som Ministeren tidligere har gjort, stille sig forstaaende over for de Krav, der er fremsat og fremdeles vil blive hævdet fra Roedyrkernes Side.